

Tản Mản về Số Tử Vi

Trần Bạch Thu

Lá Số Tử Vi

Khi được chuyển về trại Hàm Tân, Z30D chúng tôi vui mừng không sao kể siết, mặc dù vẫn còn trong tù, nhưng điều kiện sinh hoạt rất thoải mái, khoai sắn cải thiện dồi dào, thăm nuôi đều đặn nên hoàn cảnh đời rất triển miên ở miền Bắc không còn nữa. Vả lại, bây giờ đã gần 8 năm trời giam giữ, mọi người kể cả công an trại giam cũng biết là không còn tuyên truyền cố gắng cải tạo tốt, lao động tốt sẽ được tha cho về sớm, mà về lúc nào là do tình hình an ninh chính trị có đảm bảo hay không hoặc có sự can thiệp của các tổ chức nhân đạo ở nước ngoài đặc biệt là ở Mỹ. Từ đó, cuối tuần là ngày thăm nuôi đại trà, không khí trại giam rất nhộn nhịp, quà cáp do thân nhân mang đến được chuyển vào trại rất dồi dào. Anh em tụ tập nhau nấu ăn ngoài trời, ca hát, kể chuyện cho nhau nghe đủ mọi thứ trên đời. Trong những ngày này không còn sinh hoạt riêng lẻ từng đội nữa mà thường tụm nhau thành từng nhóm rải rác trong sân trại rộng bạt ngàn giữa vùng rừng núi Hàm Tân xanh thắm.

Cũng trong điều kiện sinh hoạt cởi mở như vậy, tôi có quen một người bạn cùng trại, trước đây anh là thiếu tá quận trưởng quận Thủ Đức (VNCH), anh giới thiệu tôi với ông Chủ tịch Hội Khổng học Việt Nam (VNCH) bị bắt đi cải tạo vì tội biết xem Tử vi và phát ngôn không phù hợp với chính quyền mới. Tôi viết ngày sinh tháng đẻ năm âm lịch cho anh bạn, kín đáo đưa cho ông chủ tịch lấy lá số Tử vi cho tôi rồi hẹn ngày cuối tuần nào thuận tiện khi có thăm nuôi tôi sẽ làm một bữa ăn tươi mời ông đến giải lá số Tử vi cho tôi. Mẹ tôi còn nhớ như in ngày giờ sinh con so và nói lại cho tôi là ngày 23 tháng 3 năm Kỷ Sửu, giờ Thìn.

Đến hẹn ngày thăm nuôi, mẹ tôi đem đến trại đồ ăn tươi gồm thịt heo kho trứng, bắp cải và một con gà luộc xé phay cùng với cơm nếp nấu từ nhà. Buổi xế trưa hôm ấy, thăm nuôi xong tôi mời anh bạn, ông chủ tịch hội Khổng học và hai người bạn cùng quê đến góc sân dưới tầng lá xanh xòe rộng để dùng bữa cơm thân mật. Tuy ở khác đội nhưng tôi nhận ra ngay vì ông chủ tịch luôn mặc một bộ bà ba trắng đã ngả màu bụi, vàng chạch. Vừa yên vị, tôi cũng như các anh em khác lâu nay trong tù không có nói dài dòng chỉ mời các anh dùng bữa ngay, rất đơn giản. Ngay lập tức ông tự giới thiệu:

- Tôi là Khổng Văn Tuyền, hội Khổng học Việt Nam rất hân hạnh được dùng bữa với ngài.

Tôi suýt kêu trời, trong tù mà còn xưng hô gọi là ngài, cán bộ quản giáo nghe được phiền phức lắm, chỉ một việc phải làm kiểm điểm tới lui trong mối quan hệ là mệt vô cùng, Ông nói:

- Chỗ thân tình quý mến tôi mới gọi như vậy vì tôi đã xem lá số Tử vi của ngài.
- Cám ơn ông, xin đừng gọi thế, anh em là được rồi

- Thế thì ta bắt đầu nhé.

Trong khi ăn uống, ông rất chậm rãi, đôi lúc dừng lại nói đủ cho mọi người nghe:

- Lá số này của anh, Tử vi cư mệnh, chính cách Tử, Phủ, Vũ, Tướng là số của chánh vì vương trị vì trăm họ, nhưng bởi vì sao an nơi hãm địa và tuần triệt án ngữ nên bị lu mờ. Có thể sau này phát đến thượng đẳng phúc thần.

Tôi chỉ nghe và nhớ vậy thôi chứ không có hỏi lại. Chỉ biết số mình còn may là được. Sau này từ từ quen thân, thỉnh thoảng trà lá với nhau ông giải thích thêm, không phải vì biết quá khứ của tôi mà nói vậy. Ông bảo:

- Mệnh của anh vững vàng và sau này vẫn còn đứng trên trăm người. Theo lá số, anh còn là người có khiếu văn chương chữ nghĩa.
- Có thể ra tù sớm được không?
- Kiếp nạn này là quốc nạn nên không kể tốt xấu, hết đại nạn rồi mọi sự sẽ hạnh thông.
- Có vợ con không?
- Anh được "hào cửa" nhưng không được "hào con"

Tôi chỉ nhớ có vậy thôi và rồi sau đó mọi người cũng ra tù, tứ tán khắp nơi, biệt tăm cho đến ngày hôm nay, riêng anh bạn thiếu tá quận trưởng quận Thủ Đức sau khi ra tù vẫn tiếp tục chống chính quyền nên đã bị bắt lại lần thứ hai, còn sống hay đã chết cũng không rõ.

Bây giờ ở Hoa Kỳ, nhân ngày Tết, tôi mở tờ Giai Phẩm Xuân SAIGON Nhỏ Ất Tỵ 2025 ra xem mục Tử vi, chợt nhớ lại lời giải Tử vi của ông Chủ tịch hội Khổng học Việt Nam năm xưa mà thấy lòng lâng lâng khó tả...

Quãng đời hơn 30 năm sau này, tôi nghiệm thấy cuộc đời mình ngày càng tốt hơn. Tôi giữ chức vụ chủ tịch hội Quốc Gia Hành Chánh Nam Cali gần mười năm gồm toàn các “quan to” trước đây, hội có trên trăm hội viên... Còn “thượng đẳng phúc thần”, ông nói đùa khi xưa, hãy chờ (ông bảo Khương tử Nha ngoài 70 tuổi mới được phong tướng quốc) Đặc biệt lời giải sau cùng ẩn ý mà hay. Tôi lập gia đình sau khi ra tù và có được 2 cô con gái, không có con trai. Đúng theo như quan niệm của người xưa là tôi không được hào con. Lời giải đoán thật là chí lý, tôi thắp kính phục ông vô cùng.

Vào Đời

Ngược dòng thời gian, lúc mới lên 10, có lần mẹ dẫn tôi qua bến đò Thạnh Trị, Mỹ Tho hốt thuốc Nam, đồng thời nhờ thầy xem tướng số cho tôi. Tuy còn nhỏ nhưng tôi cũng biết đôi điều thầy nói về tôi. Sau khi về nhà tôi hỏi lại, mẹ bảo thầy nói số con làm quan luôn có quới nhân giúp đỡ và thần linh soi sáng. Mẹ tôi tin nên bà rất vui mừng khi thấy tôi học hành tấn tới, được thầy khen, bạn mến suốt những năm còn đi học ở quê nhà.

Sau này lên Sài Gòn ghi tên thi vào các trường đại học cũng lơ mơ lắm, không biết học ngành nghề gì cho nên cứ nộp đơn thi lung tung vào các trường có học bổng, cuối cùng ghi tên theo học trường Luật cho đến khi thi đậu vào Quốc Gia Hành Chánh (QGHC) mới biết là sau này tốt nghiệp ra trường sẽ được bổ đi làm quan trấn nhậm khắp các quận huyện. Thầy nói không sai.

Lại thêm nữa, nếu không có quới nhân giúp đỡ và ơn trên soi sáng, tôi đã mất mạng lâu rồi. Số là năm 1970 khi còn đang theo học ở Học viện QGHC, chiều thứ Bảy tôi thường hay ra bến xe lộ Minh Chánh về Mỹ Tho thăm nhà đến chiều chủ nhật trở lên lại Sài Gòn, lần ấy tôi đi cùng một người bạn học Kỹ Sư ở Trường Cao Đẳng Nông nghiệp, Cần Thơ đang thụ huấn “quân sự học đường” ở quân trường Quang Trung cũng đang đi phép cuối tuần về Mỹ Tho và hai đứa cùng về Sài Gòn chiều chủ nhật. Ra bến xe, anh bạn tôi lên ngồi cạnh tài xế, tôi ngồi phía ngoài sát bên cửa. Anh bạn vì mặc đồ nhà binh ngồi phía trong than nóng nực muốn đổi chỗ ngồi của tôi ra ngoài cho mát, tôi đồng ý ngay vì dù sao mặc đồ dân sự cũng đỡ nóng hơn.

Khi xe tới địa phận tỉnh Long An thì gặp tai nạn bị xe tải húc bên hông, lật đẫy xuống ruộng, anh bạn tôi văng ra ngoài, tôi còn ở trong xe. Khi lồm cồm chui ra khỏi xe thì thấy bạn tôi nằm bên vệ đường máu me phủ đầy đầu, cánh tay phải bị gãy co quắp. Ngoài đường xe vẫn chạy tấp nập, tôi cố gắng la to khi có xe chạy ngang qua, nhưng tất cả đều phớt lờ không ngó ngang gì tới. Tôi nhanh trí bế bổng bạn ra giữa đường nhằm mục đích ngăn xe lại và nhờ họ chuyển đi một đoạn đường ngắn qua khỏi cầu Long An là tới thị xã sẽ có xe lôi hay xe xích lô đưa vào bệnh viện Long An.

Tôi theo bạn vào bệnh viện và đồng thời gọi tin nhắn theo xe đò về Mỹ Tho báo tin cho gia đình bạn biết. Khoảng 2 giờ đồng hồ sau, người chị của bạn lên tới bệnh viện, thấy tình hình em mình nguy kịch bèn thông báo cho người bà con là sĩ quan cao cấp thuộc Bộ tư lệnh Sư đoàn 7 đóng ở Mỹ Tho nhờ can thiệp cho trực thăng cứu thương từ Mỹ Tho lên bệnh viện Long An chở bạn tôi và tôi lên thẳng Tổng Y Viện Cộng Hòa ở Sài Gòn. Tại đây đội ngũ Bác sĩ và nhân viên cứu thương đã nhanh chóng tiến hành giải phẫu và băng bột ngay trong đêm. Đến 2 giờ sáng là mọi việc hoàn tất, bạn tôi tỉnh dậy và dần dần hồi sức trong một tuần thì được xuất viện về nhà tịnh dưỡng chờ bình phục.

Nếu tôi ở trong tình trạng như bạn tôi thì không biết sẽ ra sao. Làm gì có trực thăng cứu thương chở lên Tổng Y Viện Cộng Hòa. Chính bạn là quới nhân đã thế và cứu mạng tôi ngày ấy. Cho đến khi ra đời đi làm, tôi luôn ghi nhớ lời thầy phán năm xưa nên tôi lúc nào cũng nghĩ những người làm việc thân cận với mình xem họ như là quới nhân giúp đỡ mình khi gặp những hoàn cảnh hiểm nghèo, nhất là đối với thuộc cấp, tôi luôn cư xử tốt với họ xem họ như là thân nhân của mình, còn đối với thượng cấp, tôi luôn ghi nhớ lời Ba tôi, vốn là một công chức mẫn cán, thường nói **“cục đất mà nắn thành tượng cũng phải gọi bằng ông”**, cho nên tôi luôn hết lòng tuân phục cấp chỉ huy cho dù họ là quân nhân không am tường về các lãnh vực quản lý hành chánh và tài chánh.

Cho đến tháng 3 năm 1975, đâu ai ngờ là sẽ đến ngày miền Nam thất thủ, tôi may mắn được nhân viên bên văn phòng cố vấn Mỹ cho biết là người Mỹ đã sẵn sàng di tản khỏi tỉnh. Tiếp theo sau đó có một phái đoàn ở Sài Gòn lên tỉnh yêu cầu tỉnh cử một phái đoàn mang hồ sơ về Sài Gòn trình duyệt chương trình khẩn hoang

lập ấp ở Phủ Phó Thủ tướng. Tôi là trưởng đoàn cùng với một số Trưởng Ty, Sở rời tỉnh Kontum ngày 8 tháng 3, trước ngày quân dân di tản một tuần lễ.

Khi Bộ chỉ huy tiểu khu Kontum trên đường di tản về hướng Pleiku chiều ngày 16 tháng 3 năm 1975, cả đoàn bị địch phục kích ở đèo Chu Pao, Đại tá Tỉnh trưởng bị thương nặng và bị địch bắt sống. Nếu tôi không rời Kontum trước đó, chắc chắn tôi phải di tản theo bộ chỉ huy. Tỉnh trưởng bị thương nặng và bị bắt sống, tôi có tài nào mà thoát khỏi, nếu may mắn không bị thương thì cũng sẽ bị bắt sớm trước ngày 30 tháng Tư.

Tiếp theo sau đó là mười năm tù cải tạo từ Nam ra Bắc với biết bao nhiêu thử thách vô cùng khắc nghiệt, nhưng tôi vẫn vượt qua cho đến ngày trở về. Mọi sự tưởng chừng như là phép màu, tôi trở lại Kontum cưỡi người yêu đã chờ đợi tôi suốt mười năm chỉ vì một lời hứa là “*anh sẽ về thưa lại với ba má ra Kontum “đi hỏi cưới em” (tháng 3 năm 1975).*

Năm 1986 tôi tổ chức vượt biên qua ngã Gò Công, nhưng không thành công và bị bắt lại, lần này thì thật sự đi tù ở trại Mỹ Phước với đủ mọi loại tội phạm, căng thẳng nhất là chung buồng với tù hình sự cướp của, giết người. Đáng lo là ở chung với họ, không khéo, bọn họ sẽ thanh toán mình mà không cần biết lý do có chánh đáng hay không.

Gần **3 năm** trong trại Mỹ Phước, tôi được cán bộ chọn cho làm thủ kho gạo nên có cơ hội giúp đỡ nhiều người tù “mồ côi” (không có thăm nuôi) bằng cách xin cho họ ra sàng gạo, khuôn vác gạo vô kho khi xe hậu cần chuyển gạo đến. Thông thường tôi cho họ hốt gạo bị đổ tháo ra nền đất cát, đem sàng mỗi lần kiếm được vài lon gạo cầm hơi cho đỡ đói. Họ cảm ơn nhiều lắm. Cũng nhờ vậy mà tôi sống yên ổn trong tù chờ ngày về. Khi làm việc này tôi chỉ nghĩ là thương người khốn khổ mà thôi, nhưng không ngờ sau này về Cai Lậy thì chính người tù sàng gạo năm xưa lại thuộc gia đình có công với cách mạng có người thân hiện đang là viên chức có thẩm quyền quản lý thị trường tại địa phương nên ông ta đã đứng ra bảo lãnh cho phép tôi được mở một sạp bán guốc dép để sinh sống. Bây giờ tình hình thị trường còn bao cấp, tư nhân chưa có phép hoạt động rộng rãi như sau này.

Ban đầu mua bán cũng tạm đủ sống, nhưng sau này khi tình hình xã hội tương đối dễ thở, một anh bạn học ngày xưa, ở Hoa Kỳ về nước xuống tận Cai Lậy thăm gia đình tôi và giúp tặng một số tiền rất lớn để kinh doanh sạp guốc, dép trở thành một cửa hàng giày, dép da khang trang có tiếng tại chợ Cai Lậy. Thật là tôi có quá nhân giúp đỡ trong cơn bĩ cực, hoạn nạn khốn khó.

Tờ Công Vụ Lệnh

Gần 20 năm sau ngày 30 tháng 4, tôi đã trải qua một quãng đời nhiều gian nan, cay đắng đầy tủi nhục, có lúc tưởng chừng như không còn một tia hy vọng nào về một cuộc sống dân dã bình lặng tại quê nhà. Nhưng may thay, có chương trình HO do chính phủ Hoa Kỳ bảo lãnh đi Mỹ định cư ở nước sở tại. Tôi nộp đơn khi có người ra đi chính thức vào cuối năm 1990 và chờ đến lượt mình. Nhưng vận rủi vẫn còn đeo đẳng cho đến ngày phỏng vấn để được ra đi.

Không biết cơ quan di trú Hoa Kỳ cứu xét hồ sơ như thế nào mà nhân viên phỏng vấn lại không tin những lời khai của tôi trong hồ sơ:

- Với chức vụ như trong giấy tờ kê khai thì cấp bậc tương đương của ông trong quân đội là gì?
- Tôi chỉ giữ chức vụ trong guồng máy hành chánh tại địa phương và không có cấp bậc trong quân đội.
- Tại sao ông lại ngoại lệ không ở trong tình trạng biệt phái?

Tôi bắt đầu hơi lúng túng và cố giải thích rằng đến năm tôi ra trường về địa phương nhận nhiệm sở thì tình trạng biệt phái đã thay đổi không còn phải đi thụ huấn khóa sĩ quan nữa nên cả khóa tốt nghiệp hành chánh như tôi không có cấp bậc trong quân đội như các khóa trước.

- Ông đã giữ các chức vụ gì tại địa phương trong hai năm phục vụ.

Tôi trình bày mọi diễn biến từ ngày tôi mới ra trường nhận nhiệm sở tại Kontum trải qua theo thứ tự thời gian từ Trường Ty, Phó quận trưởng cho đến cuối năm 1974 là Phó Tỉnh trưởng cho đến ngày 30 tháng 4 năm 1975.

- Trường hợp nào ông được giữ chức vụ quan trọng như vậy ở địa phương?
- Vì tình hình địa phương và nhu cầu nhân sự lúc bấy giờ cần có người thay thế. Tỉnh trưởng là người quyết định cử nhiệm.
- Điều này thật khó tin.

Đến đây, khi nghe phỏng vấn viên nói thế, tôi tưởng chừng như sắp rớt phỏng vấn và bị đẩy vào đường cùng không lối thoát. Tôi xin phép được giải thích chi tiết hơn về tình hình bổ nhiệm của các viên chức hành chính tại địa phương được vị Tỉnh trưởng toàn quyền chỉ định vào bất cứ chức vụ nào thuộc phạm vi của tỉnh. Đặc biệt là các viên chức tốt nghiệp từ Học Viện Quốc Gia Hành Chánh đều được cử vào các chức vụ chỉ huy hành chính tại địa phương và chức vụ cao nhất là Phó Tỉnh Trưởng.

Đến lượt cô thông dịch viên dịch lại rất lưu loát và tôi hơi ngạc nhiên khi nghe cô ấy nói rất chi tiết và chính xác hơn những điều tôi vừa trình bày. Với số vốn tiếng Anh ngữ tương đối, tôi cũng có thể hiểu được cô ấy còn nêu rõ vì tình trạng chiến tranh nên các vị Tỉnh trưởng, Quận trưởng đều là quân nhân và họ có toàn quyền quyết định tại địa phương về việc bổ nhiệm nhân sự... Thỉnh thoảng cô ngắt đoạn và bà phỏng vấn viên tỏ vẻ rất ngạc nhiên buột miệng nhiều lần: “*Thế à!*” (*Really*). Cuối cùng bà hỏi:

- Ông có giấy tờ nào chứng minh là viên chức chế độ cũ không?
- Thưa có.

Tôi đưa ra tờ Công Vụ Lệnh cuối cùng của tôi khi rời Kontum đề ngày 8 tháng 3 năm 1975. Sau khi lật qua lật lại xem xét kỹ lưỡng, bà phỏng vấn viên đưa sang cho cô thông dịch viên dịch lại. Nghe đến đây tôi cảm thấy rất tự tin trở lại và liếc nhìn tờ Công Vụ Lệnh đã cũ nhàu chỉ sợ chuyền mạnh tay sẽ bị rách mất.

Quả thật, khi cô thông dịch viên vừa dứt lời bà phỏng vấn viên nhanh chóng đóng dấu chấp thuận trên hồ sơ và đứng lên bắt tay chúc mừng vợ chồng tôi được phép đi định cư tại Hoa Kỳ. Tôi đã đậu phỏng vấn. Lúc này tôi nghĩ đến mẹ tôi nhiều nhất. Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975 tại địa phương dấy lên phong trào truy quét sách vở tài liệu “tàn dư văn hóa đồi trụy” mọi loại, tịch thu đem về trụ sở rồi họp kiểm điểm các gia đình “Mỹ-Ngụy” còn tàng trữ. Để tránh phiền phức, mẹ tôi đã tiêu hủy hầu hết các giấy tờ cũ của tôi nhưng không hiểu sao đến tờ Công Vụ Lệnh thì mẹ giữ lại bọc trong giấy báo đem lót phía dưới khăn trải bàn thờ. Mười năm sau, khi tình hình tạm ổn và tôi đã trở về, trong dịp gần Tết năm ấy, trong lúc sửa soạn bàn thờ đón Tết tôi phát hiện ra tờ Công Vụ Lệnh năm xưa. Tôi hỏi mẹ:

- Má giữ làm gì?
- Khi thấy tờ giấy má nhớ đến con. Má đem giấu kín dưới bàn thờ. Lâu dần rồi quên luôn. May mà giấy tốt nên còn.
- Sao không đem giấu chỗ khác kín hơn?
- Để trên bàn thờ cho có mùi nhang mới linh.

Nhờ vậy mà tôi mới có giấy tờ chứng minh sau này.

Trong lúc vội vàng xếp hồ sơ vào cặp giấy và đưa trả lại tờ Công Vụ Lệnh cho tôi, cô thông dịch viên quay sang phía chúng tôi nói nhỏ:

- Ông bà ra ngoài đợi tôi một chút trước cửa phòng, khoan xuống lầu.

Bước ra khỏi phòng số 8 tôi thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng hằng trăm kí lô. Mọi việc coi như xong, nhưng không biết sao lại chờ, có việc gì hay có vấn đề gì rắc rối nữa đây. Tôi tuy vui mừng nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng.

Phía dưới chen lẫn trên những dãy băng ghế gỗ dài kê dọc theo tường nhà, mấy người bạn cùng đợt phỏng vấn với tôi đang ngồi ngóng lên dường như đang chờ đợi tôi xuống lầu để hỏi han, thu lượm tin tức hầu rút kinh nghiệm cho phiên mình. Chưa kịp nghĩ được điều gì, thành linh cánh cửa phòng mở hé, cô thông dịch viên lách nhẹ ra ngoài đến bên vợ chồng tôi.

- Chúc mừng anh chị đã thành công trong buổi phỏng vấn.
- Cám ơn cô.
- Anh học Quốc Gia Hành Chánh khóa mấy?
- Thưa cô, tôi học khóa 17.
- Anh có biết anh Đào Hoàng Trung không?

- Vàng, tôi học chung lớp với anh ấy.
- Em là Đào Hoàng Minh, em ruột của Đào Hoàng Trung đây.

Tôi giật bản người lên, muốn kêu lên một tiếng “ồ” thật to, nhưng sao nghe như nghẹn lại, lẫn thẩn như người đang ở trên mây, trong khi cô ấy nắm tay bà xã tôi chúc vợ chồng tôi ra đi may mắn. Chỉ là bạn học ngày xưa với anh của cô ấy thôi mà số mệnh lại kết dính như ngày hôm nay. Phòng vấn viên làm việc cố định trong từng phòng riêng, nhưng thông dịch viên thì thay đổi luân phiên qua lại giữa các phòng. Tôi được gọi lên phòng số 8 là cố định sẵn nhưng được em gái Đào Hoàng Trung làm thông dịch viên là **do cơ trời**. Nghĩ lại, thảo nào cô ấy rất rành rẽ mọi chuyện và giải thích y như là người trong cuộc. Ôi sao mà may mắn đến thế! Trời cao còn ngó lại, khiến quới nhân tới giúp đỡ tôi vượt qua cơn nguy khốn.

Bước Đường Lưu Lạc

Khi tôi sang đến Mỹ cuối năm 1993, tất cả đều làm lại từ đầu, ai cũng có thể nói vậy, nhưng có làm được gì không? Ngoài ngôn ngữ là rào cản chính, còn tuổi tác và trình độ học vấn cũng là những yếu tố quyết định. Sau vài tháng đi lại thăm dò tình hình sinh hoạt của cộng đồng người Việt ở Mỹ, tôi quyết định đi học lại mà là học nghề, nghề gì cũng được thì may thay có anh bạn hàng xóm, người Việt mới quen, chở tôi đến trường học nghề ở thành phố Anaheim (CA), cách nhà khoảng 20 phút lái xe. Trường dạy chỉ có 9 tháng là tốt nghiệp, tôi chọn ngành vi tính (computer).

Trường dạy nghề ATC có duy nhất một người Việt Nam đảm trách phần tuyển sinh, khi biết tôi mới sang Mỹ định cư theo diện HO, trước đây tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh, ông hỏi ngay:

- Anh có biết ông Hoàng Đình Giang không?
- Thừa tôi biết.
- Tôi là Kỹ sư Hoàng Đình Khôi, em ruột của ông ấy.

Từ đó, Bác Khôi hết sức giúp đỡ tôi mọi mặt, trong học tập cũng như đề bạt làm việc bán thời gian ở phòng Lab của trường. Nhờ làm việc ở phòng Lab nên nghề nghiệp thăng tiến và quen biết nhiều người trong ban giảng huấn. Sau khi tốt nghiệp tôi tiếp tục được tuyển ở lại làm việc cho trường được vài tháng cho đến khi ông giám đốc rời trường ra thành lập một công ty chuyên mua bán, lắp ráp sửa chữa computer, tôi được ông trực tiếp tuyển dụng vào làm việc ở phòng kỹ thuật của công ty VPC. May mắn hơn nữa, ông giám đốc còn ưu ái bảo trợ tài chánh cho tôi được đi học chính qui về computer tại trường College Long Beach, sau 2 năm chuyển lên trường Đại Học Long Beach, cứ có thêm chứng chỉ thì được tăng lương nên tôi rất hăng hái học tập cho đến khi tốt nghiệp.

Tôi làm việc ở phòng kỹ thuật (Server & Data Recovery) hơn 20 năm được mọi người quý mến, thường xuyên giúp đỡ cùng với đầy đủ quyền lợi, nhất là lương bổng cố định nên tôi mua nhà ở Long Beach rất sớm khi giá nhà chưa tăng mạnh nên rất may mắn. Gia đạo yên vui, con cái thành đạt và nên người. Tôi thành thật biết ơn mọi người ở nơi làm việc, nhất là ông giám đốc. Tất cả đều là quới nhân giúp đỡ tôi.

Ngẫm lại, suốt cuộc đời tôi lúc thịnh cũng như lúc suy, lúc nào cũng gặp nhiều may mắn, một phần do mình tạo nên những duyên lành trong các mối quan hệ xã hội, nhưng phần chính là do ảnh hưởng lời thầy coi bói xem tướng mà tự mình rèn luyện cung cách sống và tạo nghiệp tốt để được hưởng những điều phúc lộc mà thầy đã phán khi xưa. Khi gặp khó khăn, không thể quyết định được những điều hệ trọng, tôi luôn cầu nguyện ơn trên để mình được sáng suốt lấy quyết định sau cùng. Khi việc thành công tôi luôn làm theo lời mẹ dặn là phải ăn chay, hãm mình một thời gian (từ một đến 3 tháng), trước là để tạ ơn trên đã độ trì cho mình, sau là tập tánh khiêm nhường, không hiểu thắng mà quên tu dưỡng đức hạnh.

Thật lòng, tôi tin vào bói toán là một môn “khoa học huyền vi”, ít người nghiên cứu thấu đáo cho nên có một số người xấu lợi dụng để biến thành mê tín dị đoan. Hãy nghĩ rằng người am tường thuật bói toán, xem tướng số cũng như một vị thầy có thiên chức giúp đời như các ngành nghề khác, lời thầy phán về số mệnh của mình, nếu tốt thì mình tự tin làm điều thiện sống hòa hợp với đời, còn nếu xấu thì ra sức nhẫn nhịn và làm điều bác ái tạo nghiệp lành để tai qua nạn khỏi. Tự trung lại, dù thầy phán như thế nào đi chăng nữa thì chính mình hãy cố gắng sống lương thiện, đạo đức để được hưởng phước. Có tin có lành.

Lịch sử nhân loại không hiếm các nhà tiên tri trong tất cả mọi lãnh vực như tôn giáo, khoa học, chính trị ... qua mọi thời đại. Họ là những người định hình sự tiến triển của xã hội loài người. Thiên chức của họ là soi sáng phần khuất của con người. Hãy phá bỏ định kiến chề giễu thầy bói, hoài nghi về Tử vi, tướng số khi chưa hiểu biết về sự huyền vi trong cõi nhân gian. Thế giới này có vô vàn âm thanh mà chúng ta chỉ nghe biết được một số âm thanh trong tần số âm vực của con người bình thường. Người tu hành đắc đạo qua quá trình học hỏi, tu luyện có thể nghe hiểu được vô vàn thanh âm khác trong cõi vô minh. Cho nên quá khứ hay vị lai là điều có thể đoán biết được như là một hàm số năng lượng của con người mà thầy bói toán chân chính có thể giải đoán được,

Cùng với “Tử Vi Đẩu Số” là một hệ thống chuẩn để lập thành lá số định rõ về những bước thăng trầm của một đời người hạn hẹp trong vũ trụ càn khôn với muôn vàn biến đổi khôn lường, thầy Tử vi cũng là một nhà nghiên cứu và ứng dụng sự vận hành giữa các thiên hà để có thể lý giải hiện tượng siêu hình này giữa con người với vạn vật một cách khoa học, chứ không phải là điều mê tín dị đoan như nhiều người lầm tưởng. Còn bằng không thì cũng như người xưa chỉ mong “*mua vui cũng được một vài trống canh*”(1) vậy thôi.

Trần Bạch Thu

(1) Truyện Kiều, Nguyễn Du.